

ПРЕС КЛИПИНГ

26. март 2012.

НАСЛОВИ

Мале фирме дави ланац беспарице;(стр.2)

Синдикални барони и себичлук растурили синдикате;(стр.3)

Казне лекарима због рецепата;(стр.5)

У Србији дискриминација старијих од 45 година;(стр.6)

Мале фирме дави ланац беспарице

Једна од највећих препрека с којима се предузетници у Србији суочавају свакако је немогућност да наплате своје производе. Резултат огромне неликвидности у српској привреди су блокирани рачуни преко 60 хиљада предузетничких радњи и предузећа, а укупна међусобна дуговања привредних субјеката још нико није израчунао али је претпоставка да је реч о цифри која се мери милијардама евра.

Према подацима Привредне коморе Србије, просечан рок у коме предузетници и предузећа успевају да наплате свој продати производ је 130 дана. То је просек, а заправо се дешава да се ти рокови некада продуже и на годину па и више дана. Колико је у таквој ситуацији тешко водити мали бизнис, није тешко замислити.

Предузетници објашњавају како то у пракси изгледа: ако смо, на пример, за три месеца продали свој производ за милион динара и зарадили 200.000, морамо да платимо држави 60.000 динара ПДВ-а, а нама ће купац платити тек за 130 дана. На то треба додати још неколико десетина хиљада што држави припада од намета на плате, па комуналије и тако у недоглед. При том, када паре коначно легну на рачун, може се десити, као ових месеци, да динар драстично опадне према евр у односу на време када је уговор закључен, па курсна разлика практично поједе сав профит.

Из Владе је било најављивано да ће се овај проблем решити ограничавањем рокова плаћања. Првобитна намера била је да се рокови плаћања ограниче свим привредним субјектима на два месеца, слично како је већ урађено у Хрватској и неким другим земљама. Ипак, од свега Влада је на крају усвојила уредбу која се односи само на плаћања државних органа. Они, према проценама, привреди дугују десетак милијарди динара, од чега привреди око половине тог износа. Уредбом, међутим, нису обухваћена јавна предузећа која много више дугују привреди - чак преко 50 милијарди динара.

Велики дугови се налазе и са друге стране - приватни предузетници и предузећа такође много дугују јавном сектору, али и међусобно. Укупна дуговања грађана и привреде јавним предузећима процењују се чак на 120 милијарди динара. Већина блокираних рачуна предузетника и предузећа блокирани су управо на захтев Пореске управе, због неплаћених обавеза према држави.

Ипак, међу привредницима и економистима има и оних који упозоравају да се овај зачарани ланац беспарице не може тек тако пресећи увајањем било какве уредбе или друге одлуке државе. Наиме, у случају када би били принуђени да одмах плате своја дуговања врло је вероватно да би велики број породичних, малих и средњих предузећа било отерано у стечај, а привреда би се практично нашла у колапсу. Рачуна се да би велике компаније овакав сценарио лакше пребродиле, пре свега због тога што имају бољи приступ кредитима, али ако се зна да преко 60 одсто запослених у Србији ради у малим и средњим фирмама, јасно је како би тешке последице све то могло да остави.

Поједини познавоци прилика указују да у тренутној ситуацији кашњење у плаћању практично одржава привреду у животу. Велике трговине, на пример, дугују својим добављачима, али и њима дугују грађани који купују на одложено плаћање.

Велико је питање шта ће се десити са огромним бројем малих и средњих предузећа кад од 1. јула на снагу ступи закон који онемогућава исплату плата радницима уколико претходно нису уплаћени доприноси држави. Редовно или повремено доприносе не уплаћује или са њима касни чак педесетак хиљада привредних субјеката.

В. Чв

Како то раде Немци

Према подацима статистичке агенције Европске Уније Евростат, Србија се налази у самом неславном врху континента по дужини рокова плаћања у привреди. Близу нам је Албанија, где се на наплату потраживња чека 127 дана, те Босна и Херцеговина где то траје 104 дана. У Македонији предузетнику и предузећу за наплату потраживања треба 76 дана, а у Словенији и Хрватској 39, односно 34 дана. На другом крају лествице налази се немачка привреда: власници тамошњих радњи и предузећа своје производе у просеку наплате за 18 дана.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/sindikalni-baroni-i-sebicluk-rasturili-sindikate>

Синдикални барони и себичлук растурили синдикате

Синдикат је недавно одустао од политичког ангажовања, али није мало оних, и то пре свега радника, који тврде да је давно дигао руке и од радничких права.

Штрајкови у многим земљама, у којима се радници боре за своја права, последњих месеци често су прва вест у медијима. Захваљујући организованом иступу, великом чланству, заједничкој борби за остварење најважнијих циљева, велики део радничких захтева бива испуњен или се о њима бар разговара на највишем нивоу, а свакако је јавност о њима обавештена и, углавном, је на страни радника.

За то време, у Србији, борба радника за сопствена права углавном је пригушена, штрајкови се веома често организују самостално, без сарадње са синдикалним централама, а о заједничким иступима синдикалаца тешко да се може говорити, па јавност најчешће на њих или не реагује, или став формира на основу тога којем табору припадају. Ипак, очито је да синдикалног јединства нема, да су синдикати, чак и унутар једне организације расцепкани, а позитивни резултати су мали и спорадични.

По речима председника Савеза самосталних синдиката Војводине др Милорада Мијатовића, синдикати су, као и држава, доживели транзицију започету деведесетих година прошлог века, а уз развој вишепартијског система, развило се и више синдикалних централа. Тиме је утицај синдиката смањен и изгубљена је важна битка у борби за радничка права.

Формирани су различити синдикати, а недостају аутентични, који би на прави начин радили оно због чега и постоје. Да би се то превазишло неопходно је јачање синдиката и синдикалних централа, којих треба да буде више, нужна је и њихова професионализација, едукација и, наравно, социјални дијалог, јер су разговори, преговори и компромис начин за решавање проблема.

- На почетку су кренули да се издвајају најбогатији синдикати с највише запослених, који су, наравно, имали најбоље плате, а тиме је и синдикална чланарина била највиша - каже Мијатовић. - У тој транзицији синдикалног покрета издвојили су се Електропривреда Србије, ПТТ, банке, ЖТП... који су почели самостално да раде, сматрајући да су сами себи довољни, пошто им је материјана сигурност давала сигурност да могу самостално деловати и синдикално. Међутим, то се показало погрешним јер су брзо уведели да суштина синдиката није само новац, а да моћ синдиката није само у већини чланова већ и заједничким идејама за које се мора борити. Како би нашли минимум заједништва, формиране су асоцијације и конфедерације, али због губљења концепта синдикалног деловања, та карица није дуго издржала. То је највидљивије било код банака, јер у тренутку кад је почео фронтални напад на њих, синдикати нису имали адекватне одговоре, није било синдикалних централа које би могле да утиче на политичаре и јавно мњење и то је довело до изостанка солидарности у деловању, па су многе банке укинута и то без без већих потреса.

С друге стране, указује Мијатовић, синдикалне организације у неким успешно приватизованих и великих фирми изашли су из свих синдикалних веза и оформили своје, такозване, кућне синдикате у којима су поједини руководици били и синдикални лидери и имали највише користи од тога.

- Ја их називам синдикалним баронима, али је то било кратког даха, јер кад у новим капиталистичким односима и неолибералној економији дође до проблема, он се може решити само јединством синдиката, солидарношћу и разгранатом синдикалном мрежом - каже Мијатовић.

У том периоду, истиче Мијатовић, карактеристично је било и да власници фирми створе синдикат, који ради како власник каже. По његовим речима типичан пример за то је „Медела”. - Такви синдикати настају када аутентични синдикати покушају да реше неки проблем - исплате плата, вишка запослених, штрајк. Тада се притисцима и претњама, чини све да се чланови поколебају и напусте синдикат, а потом власник фирме прави нови и приморава запослене да се у њега учлане. Све то се чини преко директора фирми, који морају да следе власника, а њега, потом морају да следе радници, због страха да не изгубе радно место - истиче Мијатовић.

Дакле, слободно се може рећи да је синдикална слика Србије далеко од добре. По Мијатовићевим речима, постојање аутентичних синдиката је начин да се у транзиционом друштву, као што је наше и које је у дубокој кризи, јер имамо око милион незапослених и најниже плате у региону, омогући решење конфликта.

Д. Млађеновић

Може бити и горе

- Проблеми би, по нашој процени, могли бити још већи него сада, а аутентични синдикати, који би се борили за права радника, њихов бољи економски положај, повећање безбедности и здравља на раду, стварање хуманијег рада и обезбеђење услова да се од рада може живети, како би радници били задвољство што раде, а не да им се прети да ће изгубити радно место, омогућили би решење већег броја конфликта. Да бисмо имали хомогено друштво, без већих немира и револуција, којима смо склони, треба развијати и социјални дијалог између синдиката и послодаваца, уз оквир који би дала влада, без обзира ко је на власти. До сада то нисмо успели, али очекујем да ћемо у сада, кад смо на путу за Европу, применити европски модел који добро функционише у скандинавским земљама и Немачкој, захвљујући којем су избегнути велики потреси у друштву.

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/125/Dru%C5%A1tvo/1070220/Kazne+lekarima+zbog+recepata.html>

Казне лекарима због рецепата

Инспекција Фонда за здравствено осигурање новчано кажњава лекаре, ако процени да су издавали више рецепата него што је прописано. Лекари тврде да је то због потреба посла и у корист пацијената. Синдикат их подржава.

Прошле године, инспекција Републичког фонда за здравствено осигурање утврдила је да је 885 лекара у домовима здравља неправилно преписивало лекове.

Прилог Иване Божовић

Лекари тврде да Фонд на годишњем нивоу није оштећен, али у тој установи не мисле тако, па су им тражили да из свог џепа, или буџета домовна здравља, врате око три милиона динара.

Докторка Мирјана Стевић у јуну је написала око 3.000 рецепата за 940 пацијената, а инспекција Завода је утврдила да на толико није имала право и казнила је са 34.000 динара.

Докторка каже да је радила више, јер је замењивала колеге које су биле на годишњим одморима, а због тога је и хроничним болесницима писала рецепте за два месеца.

"Ту сам направила пропуст, при чему ниједан од тих пацијента није дошао по своју терапију у месецу јулу, када сам ја била на одмору, и због чега сам то урадила, него у августу. Значи на годишњем нивоу Фонд није оштећен", каже Мирјана Стевић, специјалиста опште медицине.

Огорчени одлуком Фонда, поједини синдикати поручују лекарима да не враћају новац.

Драган Цветић из Синдиката лекара и фармацеута Србије каже да се ради о томе да нико не спори да се рационалније троши, међутим начин на који то раде за лекаре је апсолутно неприхватљив.

"Са друге стране у највећем броју случајева није учињена материјална штета Фонду, већ је евентуално прекорачено правило Правилника о писању лекова", навео је Цветић.

Специјалиста опште медицине Миодраг Јаковљевић рекао је да лекари не могу да стигну да поред великог броја својих пацијената прате и шуму прописа који се свакодневно ревидирају у Фонду.

"Уз ту шуму, ми имамо клаузуле које ми не можемо да пратимо, односно наше правне службе у заводима нису способне да нам на време то сугеришу и кажу", навео је Јаковљевић.

У Фонду тврде да не кажњавају лекаре, већ да штите права осигураника.

Директор Републичког фонда за здравствено осигурање Александар Вуксановић рекао је да када траже да се врате средства у случају неправилно прописивање лекова и критеријума које је струка прописала, онда не говоримо о казни, већ да је наш новац који се налази у заједничкој каси Фонда неко потрошио на начин на који не треба да буде потрошен.

"Поштено је да се тај новац у нашу касу и врати, да би могао да се троши када затреба, како је струка прописала", каже Вуксановић.

Иако и Фонд и лекари тврде да су имали најбоље намере, на крају би због тог неспоразума опет могли да испаштају пацијенти.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.290.html:372374-U-Srbiji-diskriminacija-starijih-od-45-godina>

У Србији дискриминација старијих од 45 година

В. Н

Раднике у петој деценији послодавци виде као непримерене модерним захтевима рада. Старији од 45 година у нашој земљи најтеже налазе запослење и чешће добијају отказ.

ДИСКРИМИНАЦИЈА старијих радника, односно отпуштање или непримање на радно место због старости, један је од најчешћих облика дискриминације у Србији, али Влада, посредством Националне службе за запошљавање, нуди низ подстицаја онима који одлуче да запосле старије од 45 година.

Старије раднике послодавци и део јавности виде као мање примерене модерним захтевима рада, сматрајући да нису мотивисани за учење, да постижу слабије резултате, да су нефлексибилни, мање продуктивни, слабије памте, склонији разбољевању и чешће на боловању...

Према истраживању јавног мњења о дискриминацији и неједнакости агенције “Ипсос стратегиц маркетинг”, објављеном у студији “Старији радници, неки на послу, а неки ни посла ни пензије”, 79 одсто испитаника сматра да је дискриминација у области запошљавања веома заступљена.

У том истраживању показало се да скоро половина испитаника сматра да су старије особе дискриминисане “поприлично” или чак “много”, а 22 одсто навело је да су у Србији највише дискриминисани старији.